

Arrest

nr. 102 310 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 4 januari 1968 geboren in Bagdad El Kerkh. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U heeft uw lagere school beëindigd en ging dan aan de slag als kapster in een kapsalon in de wijk el Shaab. U heeft dit kapsalon tien jaar uitgebaat. Uw broers (M.) en (K.) zijn in de oorlog met Iran gestorven, meer bepaald in 1983 en in 1984. U en uw moeder woonden bij uw zus (Kh.) in de wijk Shaab tot aan uw huwelijk. U trouwde in juni 1986 met (A.G.S.), een dienstplichtige soldaat, waarna u naar El yusefiayh verhuisde. U scheidde het volgende jaar van hem, meer bepaald in oktober 1987 en trok terug in bij uw zus in Shaab. U heeft een dochter uit dit korte huwelijk, (N.A.). Uw vader stierf in 1987 aan longkanker. In 1993 verhuisde u samen met uw moeder voor een korte periode naar de wijk Muthanna. De huisvesting was er echter te duur en jullie keerden terug naar uw zus in Shaab in 2000.

Eind 2008 kwamen er leden van Jeish el Mehdi uw kapsalon binnen. Ze zeiden u een prostituee te zijn en dat u uw zaak moest sluiten. U zou volgens hen vrouwen aanmoedigen zich te prostitueren. U sloot onmiddellijk uw zaak en uw schoonbroer verkocht de inboedel. U heeft sindsdien niets meer van Jeish el Mehdi gehoord.

In juli 2009 bent u samen met uw dochter naar Syrië verhuisd. Uw dochter heeft er haar man leren kennen met wie ze trouwde en vervolgens verhuisde ze naar de Verenigde Arabische Emiraten.

Omwille van de onveilige situatie in Syrië keerde u op 10 juli 2012 terug naar Irak. U verbleef er bij uw zus in de wijk Shaab. Uw zus werd door een buurvrouw aangesproken op uw klederdracht. Men deelde haar mee dat u uw klederdracht diende aan te passen, anders zou u onthoofd worden. U verhuisde op 11 juli 2012 naar uw vriendin (N.A.) in El Talediyah, in de buurt van de Palestijnstraat te Bagdad, waar u tot 29 juli 2012 verbleef.

U regelde uw reis naar Turkije via een reisbureau in de wijk Mansoor. U ging met de bus op legale wijze – paspoort serie G met visum- naar Turkije. U verliet Turkije op 8 augustus 2012 met de rubberboot naar Griekenland waar u 9 augustus 2012 aankwam. Onderweg heeft u uw paspoort in de zee gegooid. U werd gearresteerd door de Griekse politie. U gaf als identiteit de naam (H.H.) op van Palestijnse origine. Op 10 september 2012 vertrok u van op de luchthaven van Athene met een vals paspoort en in gezelschap van de smokkelaar naar een onbekend land waar u de trein nam richting Brussel. U kwam op 10 september 2012 in België aan en vroeg op 22 oktober 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs en een woonstkaart. Verder legt u een kopie neer van een huurcontract van uw kapsalon in Shaab, een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs van uw dochter.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

U heeft initieel Irak verlaten in juli 2009. U had een probleem met Jeish el Mehdi in de wijk Shaab. Ze wilden dat u uw zaak sloot aangezien deze volgens hen de prostitutie in de hand werkte (CGVS p.15). U deed onmiddellijk wat u gevraagd werd. In het half jaar tussen eind 2008 en uw vertrek naar Syrië, midden 2009, heeft u dan ook geen last meer gehad met de betreffende groepering (CGVS p.15). Uw zus heeft sindsdien ook geen problemen ondervonden met de betreffende groepering (CGVS p.15). Uit voorgaande blijkt dat het Jeish el Mehdi te doen was om het sluiten van de zaak, een eis die u ingewilligd hebt. De reden die uw problemen veroorzaakte heeft dan ook opgehouden te bestaan aangezien u uw kapsalon sloot. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u in geval van terugkeer naar Irak problemen zou dienen te vrezen met Jeish el Mehdi.

Na uw terugkeer uit Syrië vestigde u zich opnieuw in de wijk Shaab bij uw zus. Volgens uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken keerde u enkel en alleen terug naar Irak om uw reis te regelen naar Europa (zie vragenlijst). U had in Syrië reeds besloten naar Europa te trekken, zo zegt u, en u haalde er geen persoonsgerichte problemen aan die u zouden genoodzaakt hebben om in 2012 Irak te verlaten. Gevraagd op het Commissariaat-generaal wanneer u besloten had naar Europa te komen, gaf u echter in strijd hiermee aan dat u initieel niet van plan was Irak te verlaten. Er werd u evenwel in Irak van alles verweten wat betreft uw gedrag en uw kleding, waarop u toch besloot het land te verlaten (CGVS p.10). Dat u de ene keer geen problemen aanhaalt in Irak en later toch stelt dat u omwille van problemen dit land diende te ontvluchten, is een opmerkelijke vaststelling.

Een buur zou uw zus in de wijk Shaab hebben gewaarschuwd dat u omwille van uw klederdracht wel eens problemen zou kunnen krijgen met de machthebbers in de wijk, m.n. Jaysh el Mehdi (CGVS p.3). Vooreerst blijkt u nooit rechtstreeks te zijn bedreigd door de personen waarnaar de buur verwees. Bovendien wou u uw klederdracht niet aanpassen omdat u 'anders' bent en 'niet graag gesluierd liep' (CGVS p.3). U verhuisde naar uw vriendin gedurende meer dan twee weken waar u geen enkel probleem had in verband met uw kleding. U zag nog andere vrouwen en meisjes lopen zonder sluier (CGVS p.4). U blijkt overigens eerder pragmatisch in uw benadering van 'anders zijn', u heeft namelijk een nieuwe identiteitskaart aangevraagd in juli 2012, voor dewelke u wel gesluierd op de foto staat (CGVS p.7). Gevraagd waarom u dit niet weigerde, gaf u aan dat u anders uw identiteitskaart niet kreeg (CGVS p.7). In Irak is er evenwel van staatswege geen verplichting om een hoofddoek te dragen. Uw zus woont verder al meer dan veertig jaar in de wijk Shaab en ondervindt er geen problemen (CGVS p.16). U zou dan ook bij uw zus en haar man kunnen verblijven zoals u reeds verschillende periodes in uw leven gedaan heeft (CGVS p.16, p.17).

In de korte periode dat u in Irak was, heeft u een nieuwe identiteitskaart laten aanmaken (CGVS p.7). De kaart is op 17 juli 2012 in el Yusufiyah uitgegeven (CGVS p.7). Dit wil dus zeggen dat uw burgerlijke stand nog steeds in el Yusufiyah geregistreerd staat (de plaats waar u gedurende uw

kortstondige huwelijk woonde). Volgens uw verklaringen kwam u echter niet buiten: het is dan wel opmerkelijk dat u zich naar el Yusufiyah begeeft om een nieuwe identiteitskaart te laten aanmaken. U beweert eveneens als alleenstaande vrouw niet stand te kunnen houden in Bagdad. U bent echter al heel uw leven alleen, op een jaar huwelijk na (CGVS p.11). U heeft hier nooit dermate last van ondervonden dat u zich genoodzaakt zag het land te verlaten. Als u, zoals u al heel uw leven deed, bij uw zus introk, had u meteen ook de bescherming van haar man. Bovendien verklaarde u alle administratieve zaken alleen geregeld te hebben, zonder voogd (CGVS p.6). U zou in 2009 een paspoort serie G aangevraagd hebben om mee naar Syrië te reizen (CGVS p.12). Uit objectieve informatie blijkt nochtans dat men om een paspoort aan te vragen als alleenstaande of gescheiden vrouw de toestemming van een voogd nodig heeft (zie infomap). U beweerde in Irak geen kans op overleven te hebben wegens het feit dat u geen mannelijke familieleden had. Voorgaande feiten tonen aan dat dit niet het geval is en u dit niet concreet aannemelijk maakt.

U bent op 10 september 2012 in België aangekomen. U heeft evenwel meer dan een maand gewacht om asiel aan te vragen. Rekening houdend met de vaststelling dat u meer dan een maand gewacht heeft om asiel aan te vragen dient uw nood aan bescherming ernstig gerelativeerd te worden. Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, woonstkaart en nationaliteitsbewijs tonen aan dat u Iraakse bent, een gegeven waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. Uit de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw dochter valt af te leiden dat u haar moeder bent, ook dit wordt niet in vraag gesteld. Met het huurcontract toont u aan dat u in de jaren '90 een zaak had. Los van het feit dat het document slechts een kopie is, heeft het Commissariaat-generaal geen reden om aan te nemen dat dit niet het geval zou geweest zijn. Uw scheidingsakte is een slecht leesbare kopie en heeft geen enkel bewijswaarde wat betreft uw asielmotieven.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van artikel 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij geeft een algemene uiteenzetting over de bewijslast inzake asielaanvragen, dit onder verwijzing naar de nota van UNHCR over “*Burden of proof in refugee claims*” en rechtspraak van de RvV. Verzoekster betoogt dat *in casu* de geloofwaardigheid van haar relaas vaststaat.

Verzoekster gaat niet akkoord met het eerste deel van de bestreden motivering omdat zij naast de beschuldiging van aanzetten tot prostitutie met haar kapsalon ook na haar terugkeer naar Irak problemen kreeg met Jeish Al Mehdi (JAM), dit omwille van haar klederdracht. JAM zorgt voor onveiligheid, viseert vrouwen die de religieuze normen niet naleven en is aan de macht in de wijk waar verzoeksters zus woont. Verzoekster werd ingevolge haar klederdracht gewaarschuwd dat zij problemen zou krijgen met JAM. De bestreden beslissing betwijfelt niet dat vrouwen die zich niet aan de religieuze kledingvoorschriften houden problemen kunnen krijgen in Irak.

Verzoekster betoogt dat de beslissing ten onrechte een tegenstrijdigheid in haar verklaringen tracht naar voor te brengen. Zij gaf tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) duidelijk aan dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet alles kon zeggen omdat zij alles kort moest uitleggen. Verder verwijst zij naar de richtlijnen die vermeld staan in de vragenlijst die werd ingevuld bij de DVZ en voert zij aan dat hieruit blijkt dat niet werd verwacht dat zij alle elementen zou aangeven maar enkel in het kort moest vertellen welke problemen zij effectief had, zodat zij het had over de problemen ingevolge haar kapsalon doch niet over de bedreiging die zij ontving wegens haar klederdracht. Verzoekster vermeldde voorts bij de DVZ dat zij niet in Irak durfde wonen en daarom besliste naar Europa te gaan. Haar verklaringen als zou zij enkel zijn teruggekeerd naar Irak om haar reis naar Europa te regelen zijn verkeerd omdat zij wel degelijk heeft gepoogd in Bagdad te wonen, eerst bij haar zus en vervolgens bij een vriendin. Zij begreep echter onmiddellijk dat het in Irak te gevaarlijk was voor haar zodat de vraag naar het exacte moment waarop zij besliste om Irak te verlaten niet zo pertinent is. Verzoekster werd bovendien niet concreet bedreigd maar enkel gewaarschuwd. Zij benadrukt dat uit objectieve informatie blijkt welke risico's zij loopt omwille van haar vrouw-zijn, stelt dat de hoofd- en de bijzaak van elkaar moeten worden onderscheiden en geeft aan dat het feit dat zij bij de DVZ niet sprak over de waarschuwing niet doorslaggevend kan zijn, te meer daar zij dit bij het CGVS onmiddellijk aangaf.

Verzoekster doet gelden dat haar identiteit en nationaliteit niet kunnen worden betwijfeld en dat evenmin in twijfel kan worden getrokken dat zij een alleenstaande, Iraakse vrouw is die weigert zich te

conformereren naar de traditionele religieuze kledingvoorschriften. De bestreden beslissing slaagt er niet in om het risico op vervolging in haar hoofde te ontcrachten, gezien het niet van belang is dat zij niet rechtstreeks werd bedreigd. Om dit risico in te schatten moet worden uitgegaan van alle elementen van de zaak, namelijk haar profiel, haar gedrag, hoe dit gedrag wordt gepercipieerd door diegenen waarvan zij vervolging vreest en objectieve informatie over de situatie van vrouwen in Irak.

Verzoekster deed een sluiertje aan voor haar identiteitskaart omdat zij risico's op problemen wilde vermijden en bang was wegens de waarschuwingen door de buur van haar zus. Zij kan in Irak niet vrij rondlopen zonder sluiertje of met een broek. Dat zij nog andere meisjes en vrouwen op deze wijze zag lopen, betekent niet dat deze geen problemen riskeerden. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een document van het *Migration Review Tribunal* van Australië van 14 juli 2009 dat gesteund is op verschillende betrouwbare bronnen en informatie bevat over de situatie van vrouwen in Irak, de discriminatie die zij ondergaan en het gebrek aan bescherming door de overheid. Uit deze informatie blijkt haar kwetsbare positie als alleenstaande vrouw met een kind en kan worden afgeleid dat zij problemen riskeert omwille van het feit dat zij zich een niet traditionele klederdracht verkiest. Dat zij naar haar vriendin verhuisde en er gedurende meer dan twee weken geen problemen had is niet relevant nu zij daar niet buiten durfde komen. Het verwijt dat zij 'pragmatisch' is in haar 'anders zijn' ervaart verzoekster als beledigend. Het is net omwille van de veiligheidsrisico's dat zij een sluiertje aandeed toen zij een identiteitskaart ging halen. Behoudens deze keer verliet zij het huis niet. Dat deze sluiertje niet van staatswege verplicht is, acht verzoekster niet relevant omdat dit niets te maken heeft met de reden waarom zij haar hoofddoek droeg toen zij haar identiteitskaart ging halen. Het is wel zo dat de officiële autoriteiten dit niet eisen doch het zijn de milities die in Irak de plak zwaaien en leden van de officiële autoriteiten onder druk zetten om de religieuze tradities na te leven. Deze praktijken worden bevestigd in de reeds hoger aangehaalde informatie. Dat verzoekster zich zo gedroeg illustreert dus net dat vrouwen in Irak niet vrij zijn. Dat een hoofddoek van staatswege niet verplicht is doet niet ter zake en heeft geen invloed op de risico's die zij zou lopen indien zij zich ongesluiert in het openbaar zou begeven. Volgens verzoekster is het niet verwonderlijk dat zij nog in Yusifiya geregistreerd is, noch dat zij zich naar daar begaf om een nieuwe identiteitskaart te laten aanmaken. Zij nam alle mogelijke veiligheidsmaatregelen.

Verzoekster ontkent verder dat zij bij haar zus kan verblijven. Deze leeft in een arme wijk, heeft niet de nodige financiële middelen, riskeert om ook problemen te krijgen met milities door verzoeksters niet traditionele houding, heeft drie kinderen en heeft een echtgenoot die vaak ziek is. Zij is aldus een alleenstaande vrouw. Bovendien kan van haar niet worden verwacht dat zij haar manier van leven zou opgeven omwille van de veiligheidsrisico's gezien het een fundamenteel recht is om vrij haar klederdracht te kiezen. Zelfs indien zij bij haar zus zou wonen riskeren haar zus, haar familie en zijzelf problemen. De man van haar zus, die vaak ziek is, kan haar niet beschermen. Dit kan bovendien niet zijn rol zijn nu dit een taak is die toekomt aan de Iraakse overheid. De overheid is, zo blijkt uit de reeds hoger aangehaalde informatie, echter niet in staat bescherming te bieden. De bestreden motivering is des te onbegrijpelijker daar dit alles wordt bevestigd in de landeninformatie in het administratief dossier.

Voorts benadrukt verzoekster dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat in Bagdad veel corruptie voorkomt zodat de motivering dat het niet geloofwaardig is dat zij zonder voogd een paspoort bekwaam onderuit wordt gehaald. Zij had geen voogd nodig omdat zij 300 euro betaalde voor een paspoort en aldus een bijkomende (omkoop)som betaalde. Ook op dit vlak worden haar verklaringen ondersteund door de landeninformatie in het administratief dossier.

Verzoekster voert nog aan dat het motief inzake haar laattijdige asielaanvraag een overtollig en bijkomend motief is dat niets afdoet aan de objectieve feiten in de zaak. Zij was bij aankomst in België verloren, sprak geen Engels, Frans of Nederlands en vond onderdak bij een vrouw waarvan de entourage haar afraadde om een asielaanvraag in te dienen omdat zij anders riskeerde te worden gerepatriëerd. Verzoekster had wat tijd nodig om zelf huisvesting te vinden en andere mensen te leren kennen, dewelke haar hebben aangeraden een asielaanvraag in te dienen. Verzoekster loopt bij een terugkeer risico mensenrechtenschendingen te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM omwille van haar vrouw-zijn en omdat zij zich wil kleden zoals zij zelf wil. Zij behoort tot de sociale groep van alleenstaande vrouwen in Irak die kwetsbaar zijn en worden gevisieerd door extremistische milities omwille van hun niet-islamitisch gedrag.

2.2.1. Waar verzoekster de schending aanhaalt van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat dit wetsartikel niet bestaat.

2.2.2. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de

bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om aan verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoekster, die in België toekwam op 10 september 2012, slechts ongeveer anderhalve maand later, op 22 oktober 2012, asiel aanvroeg (zie ook administratief dossier, stuk 9). Verzoekster tracht ten onrechte haar nalatigheid te vergoelijken. Dat zij het advies zou hebben gekregen om geen asielaanvraag in te dienen om een eventuele repatriëring te vermijden kan, nog daargelaten dat dit een blote bewering betreft, immers niet rechtvaardigen waarom verzoekster, een volwassen vrouw die blijkens het feitenrelaas aantoont voldoende zelfstandig te zijn en in staat te zijn haar eigen beslissingen te nemen, niet eerder asiel aanvroeg. Redelijkerwijze mag namelijk worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een vrees voor vervolging en een dringende nood aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende meer dan een maand talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en doet bijgevolg afbreuk aan zowel de ernst als de geloofwaardigheid van haar aangevoerde vrees.

Dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst nog problemen zou ondervinden door haar voormalige beroepsactiviteit als kapster kan niet worden aangenomen. Deze problemen dateren immers van eind 2008, hetzij reeds meer dan vijf jaren geleden. Verzoekster haalde nergens concrete elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij ingevolge haar problemen in 2008 op heden nog zou worden gevisieerd. Daarenboven gehoorzaamde zij in 2008 aan de eisen van JAM door haar kapsalon onmiddellijk te sluiten, ondervond zij nadien geen problemen meer tussen eind 2008 en haar vertrek naar Syrië in juli 2009 en ondervond zij sedertdien evenmin nog problemen ingevolge haar voormalige beroepsactiviteit, ook niet nadat zij terugkeerde naar haar wijk in juli 2012. Ook haar zus, die al deze tijd in dezelfde wijk bleef wonen, ondervond geen problemen die te wijten waren aan verzoeksters voormalige beroep (administratief dossier, stuk 4, p.3, 8, 15-16).

Verzoekster legde manifest tegenstrijdige en incoherente verklaringen af aangaande zowel het ogenblik waarop zij besliste naar Europa te reizen als de directe aanleiding voor haar vertrek. Bij het CGVS gaf zij duidelijk aan dat zij bij haar terugkeer naar Irak niet van plan was om naar Europa te komen en haalde zij een concreet element aan waardoor zij ertoe werd aangezet het land te verlaten, meer bepaald een waarschuwing die zij ingevolge haar klederdracht ontving van één van de burens van haar zus (administratief dossier, stuk 4, p.3, 10). In de bij de DVZ ingevulde vragenlijst stelde verzoekster echter in duidelijke bewoordingen dat zij reeds in Syrië besliste om naar Europa te reizen, gaf zij eenduidig aan dat zij enkel en alleen terugkeerde naar Irak om haar reis naar Europa te regelen en maakte zij nergens enige melding van een waarschuwing in Irak ingevolge haar klederdracht (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.4). Verzoekster trachtte deze vaststellingen ten onrechte te minimaliseren. De beslissing om haar land te verlaten betreft immers een ingrijpende beslissing met een determinerende invloed op haar verdere levensloop zodat zij bij machte mag worden geacht precieze en coherente verklaringen af te leggen over zowel de aanleiding voor deze beslissing als het ogenblik waarop zij deze nam. Dat het interview bij de DVZ kort was vormt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van de waarschuwing die haar beweerdelijk noopte Irak te verlaten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentieel gegeven als de enige concrete aanwijzing dat zij problemen riskeerde hierin zou hebben vermeld. Dat zij naliet dit te doen maakt dat aan de aangevoerde aanleiding voor haar vlucht, de waarschuwing door de burens van haar zus, geen geloof kan worden gehecht. Dat zij tijdens het gehoor bij het CGVS aangaf dat zij bij de DVZ niet alles kon zeggen en de waarschuwing vermeldde kan de voormelde omissie niet opheffen, te meer daar zij deze waarschuwing in de vragenlijst niet enkel onvermeld liet doch hierin tevens stelde geen bijkomende opmerkingen te hebben en ontkende dat zij nog andere problemen had met haar autoriteiten, met haar medeburgers of van algemene aard.

Verzoekster brengt, ondanks dat zij Irak op legale wijze en via een reisbureau verliet en ondanks dat zij vanuit Griekenland per vliegtuig naar Europa reisde, daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar relaas. Dit klemt nog des te meer daar zij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon zij niet preciseren met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd en bleek zij evenmin bij machte aan te geven in welke luchthaven zij zou zijn geland in Europa (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.35-36).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangevoerde concrete asielmotieven.

Voor zover verzoekster verwijst naar objectieve informatie aangaande de druk die op Iraakse vrouwen wordt uitgeoefend om een hoofddoek te dragen, dient te worden opgemerkt dat zij met deze verwijzing er niet in slaagt de individualisering van haar vrees aan te tonen. De loutere verwijzing naar de toestand in haar land van herkomst volstaat, te meer daar de door verzoekster aangevoerde informatie moet worden gerelativeerd gelet op de informatie in het administratief dossier (stuk 12, landeninformatie, nr.5), niet om aan te tonen dat zij er daadwerkelijk riskeert te worden bedreigd of vervolgd. Verzoekster dient dit risico *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke. Uit de hoger gedane vaststellingen blijkt immers dat de problemen die zij in dit kader aanvoerde ongeloofwaardig zijn zodat zij niet aantoonde ooit eerder problemen te hebben gehad die gerelateerd zijn aan haar klederdracht. Voorts kan uit het gegeven dat verzoekster met een hoofddoek op haar identiteitskaart staat wel degelijk worden afgeleid dat haar klederdracht niet dermate fundamenteel is voor haar identiteit of haar morele integriteit als zij voorhoudt. Dat zij het risico wilde beperken kan deze vaststelling niet verklaren, te meer daar zij evengoed zich met een hoofddoek te plaatse had kunnen begeven doch zonder hoofddoek een foto te laten nemen. Van staatswege is er, zoals zij uitdrukkelijk erkent, immers geen zulke verplichting. Daarenboven blijkt uit verzoeksters gezegden dat de situatie verschilt van plaats tot plaats, daar waar zij stelde dat in de wijk Talebiyah waar zij gedurende twee weken onderdook bij een vriendin de situatie beter was en dat er meisjes waren die niet gesluierd waren. De loutere bewering dat deze meisjes

mogelijks ook problemen ondervonden kan bezwaarlijk volstaan om aan deze vaststelling afbreuk te doen.

Dat verzoekster ingevolge haar profiel als alleenstaande vrouw problemen riskeert in Irak, wordt door haar evenmin aannemelijk gemaakt. Vooreerst slaagt zij er niet in de bestreden motivering te weerleggen waar hierin met recht wordt vastgesteld dat uit het gegeven dat zij een paspoort aanvraag en bekwam, waarvoor zij als alleenstaande vrouw de toestemming vereiste van een mannelijk familielid dat optreedt als voogd, blijkt dat zij niet kan worden beschouwd als alleenstaand. De *post factum* bewering dat zij haar paspoort dankzij corruptie en middels het betalen van een omkoopsom van 300 euro bekwam vindt in dit kader geen steun in het administratief dossier. Verzoekster maakte hiervan nergens eerder melding. Daarenboven haalde zij weliswaar aan dat zij 300 euro betaalde, doch stelde zij dat zij deze som betaalde in het kader van haar reis naar Turkije, wanneer zij reeds beschikte over haar paspoort, alsmede dat zij hiermee de busreis en het visum voor Turkije bekostigde (administratief dossier, stuk 4, p.12). Verzoekster beperkte zich in deze bovendien tot het uiten van een aantal louter algemene, ongefundeerde en hypothetische beweringen en haalde, ondanks dat hiernaar herhaaldelijk en uitdrukkelijk werd gevraagd, niet het minste gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij als alleenstaande vrouw daadwerkelijk ernstige problemen riskeert (*ibid.*, p.16). Dat zij geen problemen riskeert blijkt overigens tevens uit het feit dat zij reeds sedert 1987 als ongehuwde vrouw door het leven gaat in Irak en in dit kader geen noemenswaardige problemen aanhaalde. Verzoekster verbleef, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, bovendien jarenlang bij haar oudste zus, die gehuwd is, zodat zij minstens enige familiale ondersteuning kan genieten. De blote beweringen inzake de financiële problemen van haar zus en de ziekte van haar schoonbroer worden niet gestaafd en vermogen hieraan geen afbreuk te doen, te meer daar zij hierover met geen woord repte bij het CGVS wanneer herhaaldelijk werd gevraagd of er, naast het feit dat zij zich niet zou kunnen kleden zoals zij wilde, nog andere praktische bezwaren waren waarom zij niet bij haar zus en haar schoonbroer kon blijven (*ibid.*, p.16).

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 11) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, die door verzoekster nergens *in concreto* worden weerlegd of betwist en bijgevolg onverminderd overeind blijven, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, te dezen haar profiel als alleenstaande vrouw en haar klederdracht, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 12) en zoals bij het verzoekschrift gevoegd blijkt verder dat de algemene veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ...) in acht genomen, actueel niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg toont verzoekster evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig voornoemd wetsartikel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing en hogere motivering, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS